

tes en fast sekretær for skyldrådet i samtlige skyldkredse eller i hvert fald i alle større skyldkredse. Man er dog kommet til det resultat, at dette ikke vil være tilrådeligt. Man har derfor indskrænket sig til at foreslå, at finansministeren kan ansætte en sekretær for skyldrådet, hvor forholdene måtte tale derfor. Hvor en sådan sekretærstilling oprettes, vil sekretæren mulig også kunne påtage sig arbejde af kontormæssig art for vurderingsformændene som sådanne indenfor skyldkredsen.

Til § 27.

De nugældende regler om vederlag, befordringsgodtgørelse, dagpenge m. v. til vurderingsmyndighederne findes i § 13 i loven af 7. august 1922, dog at disse regler i den senere tid på flere punkter er blevet ændret gennem de årlige finanslove.

Til stk. 1. Med hensyn til vederlagene er ordningen nu den, at det er finansministeren, der fastsætter vederlagene til vurderingsformændene, skyldrådsformændene samt til vurderingsmændene i København, Frederiksberg, købstæderne, Marstal og de sønderjydske flækker og til vurderingsmændene i landkommuner med bymæssig bebyggelse på over 2 000 indbyggere. For vurderingsmændene i de øvrige landkommuner giver loven selv nærmere regler for fastsættelsen af vederlaget. Det foreslås nu, at vederlagene til vurderingsmændene, vurderingsformændene og skyldrådsformændene i alle tilfælde skal fastsættes på finansloven.

Til stk. 2. Efter § 13 i loven af 7. august 1922 får vurderingsmændene ikke befordringsgodtgørelse for deres rejser indenfor deres opholdskommune. Denne regel er bibeholdt i forslaget, dog at man har åbnet mulighed for, at der under ganske særlige omstændigheder kan ydes vurderingsmænd befordringsgodtgørelse for rejser indenfor opholdskommunen. Det drejer sig her om rene undtagelsestilfælde, hvor de geografiske forhold er ganske egenartede, og hvor administrationen derfor hidtil har anset det for nødvendigt at yde befordringsgodtgørelse uden den fornødne lovhjemmel hertil. Rejser for vurderingsmændene udenfor opholdskommunen, for hvilke der bør ydes befordringsgodtgørelse, vil der kunne blive tale om, når vurderingsformanden samler vurderingsmændene i vurderingskredsen til instruktionsmøde.

Til stk. 3. Med hensyn til dagpenge bemærkes, at de foreslåede regler om, i hvilke tilfælde der gives vurderingsformændene dagpenge, er i overensstemmelse med, hvad der i de sidste år er blevet praktiseret i henhold til særlig finanslovshjemmel. Dagpengenes størrelse foreslås fastsat på finansloven.

Til § 28.

I følge § 10, stk. 4, i loven af 7. august 1922 kan intet medlem af et skyldråd eller et vurderingsråd deltage i vurderingen af sin egen ejendom eller af en ejendom, i hvilken han er parthaver, eller med hvis ejer han er beslægtet så nær som svoger eller søskendebarn. Man har ment, at denne regel, for så vidt angår udelukkelse fra deltagelse i en vurdering på grund af slægtskab, er for vidtgående, og man foreslår reglen ændret derhen, at kun slægtskab i den op- og nedstigende linie og så nær som søskende eller svogerskab i samme nærhed skal være udelukkelsesgrund. På den anden side foreslås det udtrykkeligt fastsat, at et medlem ikke kan deltage i vurderingen af sin ægtefælles ejendom, eller af den ejendom, hvoraf han er bruger eller bestyrer, ligesom det foreslås, at de samme udelukkelsesgrunde også skal gælde for de sagkyndige medhjælpere.

Til § 31.

I loven af 7. august 1922 indeholdes der ikke bemyndigelse for vurderingsformanden til at sammenkalde vurderingsmændene i vurderingskredsen til møder. Erfaringen har imidlertid vist, at der er trang til afholdelse af sådanne møder, og man har fundet det rettest at optage en udtrykkelig bestemmelse herom. Bemyndigelsen for vurderingsformanden er begrænset til samlet instruktionsmøde af kredsens vurderingsmænd. Hvis vurderingsformanden iøvrigt vil holde møder med vurderingsmændene i de forskellige kommuner, må vurderingsformanden selv rejse ud.

Til § 32.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med, hvad der hidtil har været praktiseret. Man har overvejet muligheden af at henlægge disse udenfor selve vurderingen liggende afgørelser vedrørende lovmæssig skattefritagelse til oppebørselsmyndighederne, hvor de efter deres karakter naturligst synes at høre hjemme. Imidlertid taler praktiske hensyn afgørende for at bibeholde den nuværende ordning, navnlig fordi det, også af hensyn til ejerne, er af interesse, at der allerede i de vurderingsfortegnelser, der fremlægges til almindeligt eftersyn, jfr. § 40, stk. 1, kan meddeles oplysning om de givne skattefritagelser. Man har derfor ikke villet foreslå ændring på dette punkt.

Til § 33.

Til stk. 1. Bestemmelsen er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Til stk. 2. Bestemmelser er taget fra § 13 i lov